
Neufeld Róbert

Mindörökké fiatal

Tordai György intett a kapusnak, és lassan kihajtott a telepről. A Skövde-i Volvotelep gondjait ezzel egy darabig lezárt fejezetnek tekintette. Jó vacsora várta a Billingeus étteremben, majd jó éjszakai pihenés. Holnap reggel pedig a régen tervezett autótúra.

Tordai a Volvo cég mérnöke volt. Ha szabad lett volna neki, akkor nem ezt a pályát választja diákkorában, de belátta, hogy ha érvényesülni akar a fémiparával élenjáró Svédországban, akkor a nyelvtanulás mellett megfelelő képesítést kell szereznie. Tordainak már fiatal korában érzéke volt a realitások iránt. Egyetemi éveit a göteborgi Chalmers-nél szilárdan elégséges osztályzatokkal végezte. Ez még a hatvanas években történt, amikor ifjú forradalmárok lelkesen megszállták a diákegyesületi székházakat s közben, ha idejük engedte, és mert kedvüket lelték benne, kolleganőiket hágták meg hasonló hévvel. Tordai Gyuri is ezek közé tartozott. Akkorra már a svéd nyelvet elég jól bírta, s így, a jó hírű Chalmers papírjaival a kezében, hamarosan állást kapott, mégpedig a torslandi Volvo-műveknél. Onnan aztán tizenöt éven keresztül ki sem mozdult. A nyolcvanas évek elején megnősült, majd nyolc év után gyermektelenül elvált. Elérkezettnek látta az időt, hogy valami máshoz kezdjen. Szabadúszó lett. Nehéz évek következtek. A kilencvenes évek elején a nagyvállalatok jelszava a takarékoság volt. Futószalagon mondtak fel a sok házon kívüli tanácsadónak. Lassan javult Gyuri helyzete, biztosabb lett alatta a konzultánsi talaj.

Kettőtört házassága után hosszabb érzelmi kapcsolatot nem tartott fenn. Nem találta értelmét, ismét lekötöni magát, pedig alkalma lett volna elég, hiszen jeggyűrű-vadászok akadtak bőven, és a svéd nők legtöbbször kicsit egzotikus is volt magyar származása. De mivel soha nem volt teljesen biztos a dolgában, mindig felmondott a szebbik félnek, mielőtt a kapcsolat túlságosan elmélyült volna. Idővel aztán ez megbosszulta magát, mert az évek múlásával önbizalma is megcsönkült. Most, amikor az ötvenen túl volt nemigen remélte, hogy valaha is olyan szerelemre gyullad, amelyre házasságot építhet.

Az út felfelé a pompás Billingeus fogadóig olyan volt, mint egy alpesi szerpentin. Annyit kellett tekergetnie a kormányt, hogy a végén már belefájdult a karja. Megkönnyebbült, amikor végre leparkolhatott. Az étteremben megállt a főpincér pulpitusánál. Na, itt ma este minden foglalt, gondolta magában, amint az étterem végignézett. A nagy csarnok kongott az ürességtől, de a megterített asztalok hosszú sora vendégre várt. Ezt tapasztalatból tudta. Itt-ott látott csak egy-egy felszolgálót a terítékeken igazítani, különben egy lélek sem volt a nagy teremben. Biztos valami kongresszus lehet, gondolta. És éppen ma este. A francba!

- Segíthetek?

Megfordult. Nem vette észre a főpincért közeledni. Ott állt hirtelen előtte.

- Kaphat itt valamit az ember éhhalál ellen? Vagy minden foglalt?

- Igen, sajnos. Két kongresszusunk is van a hétvégén.

- Kár! Pedig ez a maguké a kedvenc vendéglőm itt Skövdeben.

- Igen? Ezt jó hallani, de sajnos ez van.

A főpincér bocsánatkérően nézett Gyurira. Aztán intett neki, hogy várjon.

- Megyek, megnézem, hátha van hely benn az Intimben.

Gyuri bólintott, és aztán csak nézett a pincér után, amint az eltűnt az étterem egyik kijáratán. Az Intimet ismerte. Picurka terem, mindössze néhány asztal. Nincs sok remény rá, gondolta, hogy ott akár egyetlen hely is szabad lenne. És habár a választék lenn a város szívében csak a Billingehusnél gyengébb lehetőségeket kínált, mégis kezdett a dolog úgy kinézni, hogy a végén majd valahol ott fog kikötni. A gondolathoz kezdett éppen savanyú képet vágni, amikor látta, hogy a pincér integet feléje. Odasietett hozzá.

- Vannak még csodák, kérem. Van egy szabad asztal az ablak mellett.

- Ezer köszönet! Megmentette az estémet.

Kihúzott egy húszast a pénztárcájából és összehajtva a pincér kezébe csúsztatta. Az meghajolt és kitárta előtte az ajtót.

2.

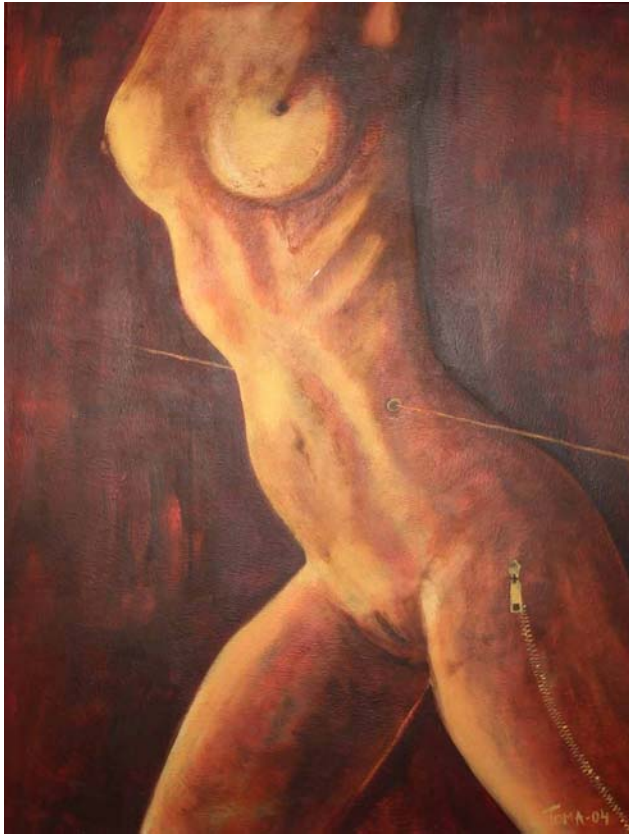
Az Intim nagyjából tele volt már, csak két kis asztal volt még üres a nagy panorámaablak mellett. Az egyikén piros táblácska jelezte, hogy foglalt, ezért Gyuri a másikhoz ült. Elégedetten dőlt hátra a széken. Innen az ablak mellől fenséges kilátást nyújtott a város és a zöld, erdő borította környék.

Körülnézett. Az asztaloknál többnyire párok ültek. Nagyobb társaság csak egy asztalnál volt, előttük két zászlócska, a svéd és a német színekkel. A társaság jókedvű csoportnak nézett ki, nevetésük beharsogta a szűk helyiséget. Biztosan a Volvo vendégei, gondolta Gyuri, amíg pár másodpercig nézte őket. Aztán visszatért az ablak nyújtotta látképhez.

Halk ajtónyikorgás hallatszott. A konyha csapóajtaján fiatal pincér jött be gyümölcsöstállal. Gyuri inteni készült, de a pincért egy fiatal pár foglalta el, és miután kiszolgálta őket, rögtön visszament a konyhába anélkül, hogy őt észrevette volna.

Kisvártatva megint nyílt a csapóajtó. Gyuri ismét inteni készült, de keze félúton megállt. Az ajtón egy középkorú pincérnő lépett be, és Gyurinak egyszerre akkorát dobant a szívé, hogy azt hitte rögtön megáll. Minden idők legszebb teremtese állt az ajtóban, karján tornyosuló tányérhalmazzal, eszményien szép arcán bájos mosollyal. Gyurinak elállt a lélegzete. Azon kapta magát, hogy úgy bámul, mint valami kisgyerek a cukrászda kirakatára. Hirtelen magához tért és zavartan az ablak felé fordult. Micsoda illetlenség, korholta magát, de csak nagy erőfeszítéssel sikerült megállnia, hogy ne forduljon meg, és ne bámulja a nőt. Ez sikerült is egy darabig, de aztán megint a nő felé fordította a tekintetét.

A nő a németeknek tálalt, ez teljesen elfoglalta. Gyuri így továbbra is legeltethette rajta a szemét, szépségétől, alakjától, kecses tartásától, bájos mosolyától elbűvölten. Nahát! Micsoda egy szépség! Nagyon sóhajtott. Hirtelen azon kapta magát, hogy elemezni próbálja, mi az ami vele történik. Hallott már esetekről, amikor meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt, de mivel ő nem úgy nézett ki, mint egy Cary Grant vagy az új csillag Mel Gibson, ezért eddig még senki nem lett szerelmes belé egy pillanat alatt. Igaz, ő sem másba. Az persze előfordult, hogy egy-egy étteremben vagy a strandon, sóvárgó pillantásokkal illetett egy-egy húszéves csodát vagy bájos arcot, sőt az is, hogy tekintetével levetkőztette őket. De hogy első pillantásra szerelmes legyen, ilyen még nem volt. „Mi történik tulajdonképpen? Annyi megszakadt, széttört kapcsolatot és ezernyi szertefoszlott illúziót hagyott maga mögött. Tartogat az élet valami meglepetést a számomra.” Elmosolyodott. „Lehet. Legfőbb ideje, hogy átéljek valami olyat, amelyet az a sok sztár él át azokban a limonádé tévéfilmekben.”

Forsman (Toma) Attila: Akt (olaj)

A fiatal pincér megint megjelent, de Gyurit már nem érdekelte. Abban reménykedett, hogy az a pincérnő jön majd az asztalához. Álmainak hölgye éppen megszabadult a tányéroktól, de még mindig ott állt a németek asztalánál, így zavartalanul bámulhatta. Valósággal szívta magába a csodálatos látványt, a nő alakjának minden milliméterét, éppúgy, mint amikor valaki valamilyen világhírű festményt először lát, vagy éppen egy nőt, akivel álmai valóra válnak.

A nő dús, hófehér haját rövidre nyírva, kislányosan viselte. Hajszíne tökéletesen illett hozzá. Gyuri biztos volt benne, hogy a nő tudja, nincs szüksége hajfestésre. Hiszen még sminket sem igen tett magára. Jó Isten, micsoda szépség! Az a magas homlok, a hosszú szempillák és az a picinyke orr! A milói Vénuszé sem szebb! És mindezt tetézi kívánatos felső ajka, amivel a vad vágyakat képes gerjeszteni. Gyuri legszívesebben odarohant volna az életre kelt Vénuszhoz, hogy magához rántsa és csókolja fulladásig. A gondolat-ra nagyot szusszant, alig jutott levegőhöz. Megint zavarba jött. Csak nem hallotta meg valaki? Körülnézett. De aztán bámulta pincérnőt.

Fekete, bokaig érő szoknyát viselt, és picinyke fehér csipkeszegélyes kötényt. Rövid ujjú, nyitott hófehér blúzt. Napbarnította alsókarja, mint valami tizenéves csitrié. Csuklóján divatos Gucci óra, de lehet, hogy Cartier volt. Gyuri megint a lenyűgözően szép profilját bámulta. „Úristen, micsoda teremtés! Legyen ez is az ő asztala! Igen legyen” - mondta magában. „Beszélnem kell vele!”

A németek asztalánál rendben mentek a dolgok. A vendégek nekiláthattak az evésnek. Az eszményi lény sarkon fordult és Gyuri asztalához lépett.

- Jó estét kívánok. Azonnal hozom az étlapot.

Hangja lágy, dallamos. „Kissé fátyolos.” Gyuri azonnal ábrándozni kezdett. „Szférák zenéje! Éjjel-nappal tudnám hallgatni. Esetleg egy árnyalattal halkabb, rejtelmes édes, ígéretes lehet, amikor suttog.” Gyuri fantáziája szárnyalt. Falta szemével a pincérnőt, amint az a konyha felé igyekezett.

3.

Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy tükörbe nézzen. Szó sem lehetett, arról, hogy kimenjen a mosdóba, a pincérnő minden pillanatban megjelenhetett az étlappal. Fésűt vett elő. Lopva körülpillantott, gyorsan igazított a frizuráján. Szalvétával lesöpört a válláról néhány hajszálat, megigazította a nyakkendőjét, a mandzsettáját centire kihúzta a zakó ujjából. „Tiszta hülye vagyok” – mormolta, aztán újabb nagy szusszantással hátradőlt a székén.

„Most mit tegyen? Mi következik? Ez a nagy kérdés. Viselkedjem úgy, mint egy jól nevelt vendég? Mutakozzam kimértnek? Vagy engedjek érzelmeimnek és vállaljam a következményeket? Mondjuk, a nyilvános rendreutasítást? Nem, ezt semmiképpen sem! Ez kínos lenne! Megszégyeníthetne ennyi vendég előtt. Nem, ez lehetetlen!” Nem tudott határozni. „Meglátni és megszeretni? Nem, ez nem az. Ez nem csak szerelem. Ez valami tajtékzó őshullám, egy mindent elsöpőrő szökőár! Cunami! Nagy alkalom. Élhetek száz évig is, ilyen nem lesz többé”. A panorámaablakon át lenézett a városra. A nagyszerű kilátás lefoglalta egy pillanatra és csillapította hánykolódó gondolatait.

- Parancsoljon. Itt az étlap. Aperitifet hozhatok?

- Nem, köszönöm. Majd valamiféle jó bort...

- Húsételt vagy halat?

- Megnézhetném az étlapot? Ma valami különlegesen finomat szeretnék - mondta majdnem suttogva.

- Kérem. Akkor majd jövök.

Rugalmas léptekkel távozott. Gyuri utána bámult. Nehezen sikerült az étlapnak szentelnie figyelmét.

„Húst vagy halat? Halat? Hideg, mint a hal. Sikamlós, mint a hal. Nem, nem! Húsételt. Aha! Bélszín á la Oszkár. Ez jó lesz. Véresen. Forró vér! Temperamentum! Ez az!” Letette az étlapot. Jött a nő. Gyuri belenézett a világosszürke szempárba. A pincérnő fiatalos csillogással nézett vissza rá. Árnyalatnyi mosolya Mona Lisa-féle.

- Választott?

- Igen. Bélszint kérnék.

- Kitűnő. És hogyan óhajtja?

- Medium rare. Félig véresen. Ahogy a magamfajta férfiak szeretik.

- Rendben van. És az ital?

- Segítene?

- Nézzük a borlapot!- A pincérmő megkerülte az asztal, Gyuri föléje hajolt. Enyhe parfüm illat lengte körül. Gyuri érezte a nő arcbőrének melegét. Lélegzetét is érezte, olyan volt, mint valami enyhe, tavaszi fuvallat. Átvillant az agyán, hogy megcsókolhatná. A nő, felegyenesedett, a borlap egyik sorára mutatott.

- Le Cardinal. Lágú, gyümölcsös aromájú. Feltétlenül megéri az árát. 40 korona egy pohár. És új választékból, máris kedvelt Chateau Musar. Nehéz, zamatos. Persze drágább.

- Azt hiszem, emellett maradok.

Forsman (Toma) Attila: Akt 2 (olaj)

4.

- Köszönöm. Máris hozom. A pincérnő kivette az étlapot Gyuri kezéből és az asztal másik oldalára tette. Úgy tűnt, mintha a tekintete a kelleténél valamivel hosszabban időzött volna Gyurin. „Képzelműdöm.” - gondolta Gyuri.

Sötétedett. A városban kigyúltak a fények. A környező erdő hatalmas, sötétzöld, fekete foltokként tűnt. „Kezd alakulni” - gondolta Gyuri. „Mintha régi ismerősök volnánk...”

A pincérnő hozta a bort, aztán a sültet is. Jó étvágyat kívánt és egy másik asztalhoz lépett. Gyuri nem bámulhatta, enni kezdett. A sült pont olyan volt, mint amilyenek kérte, a bor tökéletesen illett hozzá. Amikor befejezte az evést, a nő kivitte a terítéket és visszajött.

- Hozhatok valami desszertet?

- Köszönöm, csak kávé kérek. - Gyuri nyugodtságot erőltetett magára. „Most vagy soha” - gondolta, és mély lélegzetet vett.

- Elárulná, hogy hívják?

A nő összeráncolta a homlokát.

- Elnézést. Mit mondott?

- A neve után érdeklődtem. Tudni szeretném, hogy hívják.

- Miért? - kérdezte sértődötten a pincérnő. - Már megbocsásson, de, vendégek nem szoktak érdeklődni a pincérnők neve után.

- Igen, persze. De ez valami rendkívüli. Mármost a mai este. Úgy értem, ma történt velem valami szokatlan dolog... - Gyuri nem tudta miként folytassa. Magyaros akcentusa, eddig nemigen zavarta, de most zavarta. A nő méltatlankodása miatt vált bizonytalanná, de már nem volt visszaút.

- Hogy érti azt, hogy szokatlan? - A nő hangja lágy volt. Gyuri gyorsan körülpillantott.

- Ön tette szokatlanná. Önnél szebb, vonzóbb nővel életemben nem találkoztam. Akár hiszi akár nem, az még nem történt meg velem, hogy első pillantásra beleszeressek valakibe. Ennyi a válaszom - idegesen, gyorsan darálva mondta, remegő kezeit az asztalterítő lelógó szélé alá dugta. Másodpercig néztek egymásra. A nő elpirult és összeráncolta a homlokát. Aztán újra megjelent korábbi Mona Lisa féle mosolya, néhány morzsát söpört le az asztalról.

- Maud - mondta halkán. - Maudnak hívnak... Hozom a kávé.

5.

Maud a konyhában nekitámaszkodott a mosogatónak. Behunyta a szemét. Feje zúgott. „Mi ez, ami történik?” Egy kicsit remegett a keze, amikor kinyitotta a vízesapot, hogy hideg vizet paskoljon az arcára. „Mi ez? Hatvankét éves vagyok! Úristen! Elment az esze annak az embernek? Mit akarhat? Kalandra vágyik? Hogyan? Egy ilyen vénséggel? Amikor a világ tele van jobbnál jobb nővel? Szerelem az első pillantásra? Még mit nem! Micsoda hülyeség! Ilyesmi csak regényben, filmben van. Lehet, hogy igazat beszélsz? Nem itt született, azt lehet hallani. Ezek a bevándorlók vérmesebbek, mint a mieink, könnyebben lángra lobbannak. Lehet, hogy ez a magyarázat...” Miközben a kávé tartozékait összeszedte, tovább kavarogtak fejében a gondolatok. A konyhai tükörbe pillantva elégedett volt önmagával. Igazított a haján.. Erőt vett magán és a tálcával kilépett az ajtón. Útban a férfi asztala felé, jobban megnézte magának a közepes magasságú,

elég jó alkatú férfit. „Ritkuló haj, semmitmondó vonások, de a tekintete szelíd. Olyan ötvenes. Talán kicsit több. Öltönye jó szabó munkája.” Megrázta a fejét, korholta magát. „Hagyd már el vénasszony! Ő is csak egy vendég”. De amikor a férfi asztalához és az rámosolygott, átfutott rajta egy apró remegés.

- Parancsoljon. Óhajt még valamit? – mondta, de rögtön megbánta, legszívesebben leharrapta volna a nyelvét. Gyuri mosolygott és óvatosan a nő karjára csusztatta a kezét.

- Hát persze! Mi mást gondolt?

Maud mélyet lélegzett, sarkon fordult és kiment a konyhába. Érezte, hogy előnti a forróság. A szakács megkérdezte nincs e valami baja.

- Dehogy – válaszolta. - Nagyon meleg van.

Maud leült a személyzet asztalkájához. Harminc, negyven évvel korábban még egyfolytában kapta az ajánlatokat. A komolyakat is és a szemteleneket is. Meg a tolakodókat. És nagy néha a tébolyítóan izgalmasakat. Egyszer egy ilyen ajánlat le is vette a lábáról. Ahogy most felidézte, elmosolyodott. „Hát igen. Ez akkor volt.” Sóhajtott. „Elteltek az évek...” Munkájához tartozott, de önérzetéhez is, hogy vigyázott magára. Árnyalatnyi hiúság sem hiányzott a dologból. Persze félt az öregségtől, a rémület őt is elfogta, amikor észrevette magán az elmúlás jeleit. Szemei alatt az egyre nagyobb zacskókat, a combján megpattant picinyke ereket, a kézfejek apró foltjait. De nem, ezek a dolgok nem ejtették kétségbe. Ötvenéves koráig magabiztos volt. Szép és csinos. Kimagaslóan szép. Ami akkor már persze némi munkába és költségbe került. Akkortájt a férje még büszkélkedhetett vele. Merthogy csak egy talpig férfi birtokolhat olyan szépséget, mint Maud! Így néztek ki a dolgok. Those were the days my friend. Maud néha visszakívánta azokat az éveket! „Múlándó testedben fiatal lelked van Maud!”- ezt szokta mondani magának. Egyszer még plasztikai műtétre is gondolt, ha majd eljön az ideje, mert úgy gondolta, mindig jól jöhet a szép külső. De aztán látott egy filmet az ilyen műtétekről, s ez elriasztotta a próbálkozás gondolatától is. Maudnak tetszett, hogy még mindig tetszik a férfiaknak. Annak is, aki most ott ül az asztalánál és vár. Elképzelt vele egy estét. A férjével eltöltött egyhangú estéknél jobbnak gondolta. Negyven éve voltak házasok, az esték már nem jelentettek semmit.

6.

„Gunnar rendes ember, de már nem az aki volt. Túl van a hetvenen. A tévét nézi, vagy a virágágyakkal piszmozg a kertben, újságot olvas vagy bóbiskol kedvenc foteljében. Együtt, rövid kis sétákon kívül nem járnak sehova. Leszámítva azt a kis szívpitvari rendellenességet, egészséges. Nem komoly, mondták az orvosok, éljen, ahogy eddig, de ne dohányozzon, és ne izgassa fel magát. Főként ne izgassa fel magát. Hát ennyi az élete. Mellette nőnek nem érzem magam? Maradék szépségemben nem telik öröme. De azért mégsem panaszkodhatom. Van a munkám. Barátságos, szívélyes mosolyok, elfogadható fizetés, és hát a borraivalók is.

Na, de most mi legyen?” Maud arra gondolt, hogy mi történne, ha valami kis jellel biztatná a vallomásos férfit. Behunyta a szemét. Eldugott szálloda folyosóján látta magát a férfivel. Aztán a szoba félhomályában, az ágy mellett. A férfi átfogja, magához szorítja, keze rásimul a derekára, a hajára, az arcára, a mellére. Érezte, amint lélegzetük összevegyül, ajkuk összeér, leomlanak az ágyra, gombok, zipzárok után kapkodnak, ruhadara-

bokat tépnek le egymásról. Kinyitotta a szemét, magához tért.

„Úristen! Hát itt tartok? Elvesztem a józan eszemet?” Felállt és sietős léptekkel kiment a hátsó ajtón. A falnak támaszkodott, behunyt szemmel lélegzett. Megint a félhomályban találta magát, meztelenül, a férfi ölelésében, karjaival, lábaival ráfonódva, zihálva, ölelése egyre fokozódó extázisában, a kéj önkívületében. Legszebb emlékei jutottak eszébe, az, hogy milyen volt kigyúlni, elszédülni, kitérülni, adni és kapni, megsemmisülni, és újra feltámadni. „Istenem! Milyen rég volt! Ha még egyszer átélhetném a fiatalságot, vérem zuhatag-dübörgését, az élet legszebb ajándékát? Miért is ne? Hiszen megérdemelném! Az áldozatok után, amit ezekben az örömtelen években hoztam. Legalább még egyszer. Vagy addig, amíg ez a férfi úgy nézne rá, mint ma. Amíg olyan szépnek és fiatalnak látná, mint most. Egészen addig, amíg érezné, hogy minden jó, amit vele tesz. Igenis megérdemelné! A szépségéért, amit úgy ápolt és őrzött, hogy az a férfi most megszádlit tőle. Igen, igen! Kárpótlásul. Miért ne fogadhatná el, ha már ilyen spontán adódott? Gunnar sohasem tudná meg. És más sem. Csak a Jóisten. Igen, majd egy későbbi számadáskor.” Maud az ösztöneire hallgatva, pontosan tudta mit akar. Zsebkendőjét vett elő. Megtörölte az arcát. Igazított a haján, és indult, hogy válaszoljon a férfinak.

A csapóajtón áthaladva hirtelen vakító fény állta útját. Ettől megzavarodott pillanatra, de futott, repült tovább, noha a fényen túl semmit sem látott. Nem tudott, nem is próbált megállni. Úgy érezte ismét magára talált, újra fiatal, szép és boldog, mint valamikor régen, amikor első találkozására sietett. Szökkent, repült, boldogan, vággyal tele, minden lépéssel még könnyebbnek érezte magát. Szállt lebegve a ragyogó, meleg fényben, mint-ha szárnyai nőttek volna a határtalan örömtől. Csak a férfi hívását hallotta, amely csak akkor szűnt meg, amikor szíve utolsó dobant.

7.

*

Gyuri ült a panorámaablaknál, és várt. Lent a város fényei ragyogtak. A németek asztalánál valaki viccet mondott, a társaság hahotázva kacagott. Egyikük éppen az óráját nézte. Gyuri is az órájára pillantott. „Szent ég! Majdnem fél tizenkettő.” Körülnézett. A kis étteremben már csak ő és a németek ültek.

Gyuri a konyhába vezető ajtót nézte. Mosolyt erőltetett az arcára. Kesernyész mosoly volt. „Minek is jött volna vissza? Flörtölni egy ismeretlen, középkorú férfivel?”

Az étlap szerint összeszámolta, hogy mivel tartozik. A pénzt a kávéscsésze alá tette, és felállt. A borospohár alá becsúsztatott egy összehajtott ötvenest. Hosszan nézte a bankjegyet, amelyről a híres Jenny Lind nézett vissza rá messzi. Megpróbálta elkapni az énekesnő tekintetét. De övele sem volt szerencséje.